

רע"פ 4144/15 - אדם אבו אלטיף נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4144/15 - א'

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: אדם אבו אלטיף

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 9.6.2015 בע"פ 1650-05-15 שניתן על ידי כבוד השופטים: ר' יפה-כץ - סג"נ, א' ואגו וי' צלקובניק; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד אוהד סלמי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (סגנית הנשיאה ר' יפה-כץ והשופטים א' ואגו וי' צלקובניק) בע"פ 1650-05-15 מיום 9.6.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע בת"פ 21952-10-14, לפיו הושתו על המבקש ששה חודשי מאסר לריצוי בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: הפקודה) או עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים, התשע"ג-2013 (להלן: החוק); ששה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לפקודה או עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק; קנס בסך של 12,000 ש"ח או 120 ימי מאסר תמורתו; ופסילה מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה למשך שנה מיום שחרורו ממאסרו.

עמוד 1

2. המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירה של ניסיון להספקת סמים מסוכנים, לפי סעיפים 13 ו-19א לפקודה בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, ביום 10.10.2014 הגיע המבקש לכלא קידר לבקר אסיר, כשבגומי תחתוני ועל גופו סם מסוג חשיש במשקל של 26.2 גרם, וכן סם מסוג קנבוס במשקל של 1.6 גרם. הסמים נתפסו בעת בדיקה שנערכה על המבקש בכניסתו לכלא.
3. בגזר הדין מיום 28.4.2015, בית משפט השלום התייחס לתסקיר שירות המבחן שנערך בעניין המבקש. לפיו, המבקש כבן 20, רווק ומתגורר בבית הוריו. לא נמצאו נסיבות אישיות או כלכליות חריגות. כן נמצא, כי המבקש ניסה להעביר את הסם לאדם זר תמורת סך של 5,000 ש"ח, על מנת להשיג "כסף קל". שירות המבחן התרשם כי אב המבקש נוהג להציב גבולות למבקש, כי המבקש מגלה יציבות בתפקודו הלימודי והתעסוקתי וכי הוא בעל ערכים נורמטיביים. כן התרשם שירות המבחן כי המבקש מפנים את חומרת מעשיו. לנוכח המשמעות ההרתעתית של ההליך המשפטי וגילו הצעיר של המבקש, המליץ שירות המבחן להימנע מהטלת מאסר בפועל ולהסתפק במאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות; מאסר על תנאי וקנס.
4. בית משפט השלום עמד על חומרת העבירה שעבר המבקש וציין מספר מקרים דומים להשוואה. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה בגין מקרה חד פעמי של ניסיון החדרת סם מסוכן למתקן כליאה, נע בין ששה חודשי מאסר ל-18 חודשים, לצד עיצום כספי משמעותי. בית המשפט עמד על הצורך להטיל עונש מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריח, אף כאשר מדובר בקטינים עם המלצות שיקומיות. בית המשפט לא מצא כי קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מענישה זו. בית המשפט התייחס לכך שהאסיר אותו ביקר המבקש לא היה קרוב משפחתו, וראה בכך נסיבה מחמירה. כן התייחס בית המשפט לכך שכמות הסם לא הייתה קטנה כלל. לקולה שקל בית המשפט את העדר העבר הפלילי; את התרשמות שירות המבחן; ואת היות המבקש עובד למחייתו. על כן, מצא בית משפט השלום לגזור את דינו של המבקש על הצד הנמוך של המתחם, כאמור לעיל.
5. המבקש ערער על גזר הדין וביום 9.6.2015 בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו. בית המשפט קבע כי בצדק התייחס בית משפט השלום לחומרה הרבה שבמעשי המבקש. בית המשפט ציין כי גורמי שירות בתי הסוהר נלחמים בתופעת החדרת הסמים לכלא בדרכים שונות, ולעתים ניסיונות אלה מבוצעים עלי די אנשים בעלי חזות תמימה ללא עבר פלילי. על כן קבע בית המשפט, כי עונש של ששה חודשי מאסר, אשר טומן בחובו התייחסות לנסיבותיו האישיות של המבקש, הוא ראוי. עוד קבע בית המשפט כי גם רכיבי הקנס והפסילה סבירים הם, ועל כן הערעור נדחה.

הבקשה למתן רשות ערעור

6. לעמדת המבקש, עניינו מעלה שאלה עקרונית והיא מהי מדיניות הענישה הראויה בעבירות של הפקודה, ובפרט כאשר מדובר בעבירה ראשונה של אדם. המבקש טוען כי ניכר פער חריג בין רמת הענישה שנקבעה בין בתי המשפט השונים, ובפרט בין הערכאה הדיונית לערכאות הערעור, ומציין מספר מקרים לדוגמה. לשיטתו, עילה זו עשויה להצדיק כשלעצמה מתן רשות ערעור. עוד טוען המבקש, כי בית המשפט המחוזי לא בדק את פסק דינו של בית משפט השלום כראוי, ולא שקל את כלל השיקולים הרלוונטיים בעניינו. המבקש מציין כי יש לתת משקל רב יותר לתסקיר שירות המבחן, אשר לשיטתו נעלם מעיני בית המשפט המחוזי.
7. במקביל להגשת בקשת מתן רשות הערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו.

8. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) (13.7.1982) (להלן: חניון חיפה)). בענייננו, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו והמבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בהתאם להלכת חניון חיפה.

9. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. מהעיון עולה כי מכלול טענותיו של המבקש נוגעות לענייני הפרטני בלבד, ואין מעוררות כל סוגיה כללית חדשה. טענות המבקש קיבלו מענה סביר ומספק במסגרת פסקי הדין של הערכאות הקודמות.

10. יתרה מכך, אין בחומרת העונש כדי להצדיק מתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, אלא במקרים של סטייה משמעותית ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)). לא מצאתי סטייה כלשהי, ודאי שלא קיצונית, בעונש שנגזר עליו. עניינו של המבקש כבר נדון בפני שתי ערכאות. לא ניתן לומר כי בית משפט השלום, וכן בית המשפט המחוזי, לא התייחסו לכלל הנסיבות בעניינו של המבקש, ואלו אף נומקו בפירוט. אני סבור כי אכן, בנסיבות העניין, ראוי להטיל על המבקש עונש מאסר לריצוי בפועל, וששה חודשים הם עונש הולם בעניינו.

11. אשר לטענה כי ניתן משקל פחות לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניין המבקש, ידועה ההלכה כי תסקיר שירות המבחן, על אף הערכת מקצועיותו הרבה, מהווה המלצה בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכלל האינטרסים העומדים לפניו (בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.2005)). במקרה שלפניי, קבע בית המשפט המחוזי בהתחשב בכלל הנסיבות, כי יש להטיל על המבקש עונש מאסר בפועל. לא ניתן לומר כי לא ניתנה התייחסות להמלצת שירות המבחן, שכן זו נסקרה בפסקי הדין של הערכאות הקודמות ואף צוין מפורשות כי התסקיר מהווה שיקול מקל עבור המבקש. משכך, מסקנתו של בית המשפט המחוזי, שלא לאמץ המלצה זו, מקובלת עלי.

12. כמו כן, לא מצאתי כי קיים פער ניכר כפי שטוען המבקש בין הענישה בבתי משפט השונים במקרים דומים, ויושם דגש על כך שכל מקרה מורכב מנסיבותיו שלו, ולעתים נסיבה אחת בלבד יכולה לשנות את שיקולי הענישה לכאן או לכאן.

13. בנסיבות אלה, אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור והיא נדחית בזה, ועל כן מתייתר הצורך לדון בבקשת עיכוב הביצוע.

ניתנה היום, כ"ט בסיון התשע"ה (16.6.2015).

ש ו פ ט